

Prima instanță: Jud. Edineț, sediul Briceni
Jud. A.Andronache
Instanța de apel: Curtea de Apel Bălți:
A. Albu, E.Bejenaru, A.Toderaș

Î N C H E I E R E

15 noiembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului judecător:	Tatiana Vieru
Judecători:	Oleg Sternioală Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului declarat de Societatea Comercială „Linavan” Societate cu Răspundere Limitată,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea Comercială „Linavan” Societate cu Răspundere Limitată în contradictoriu cu Biroului Vamal Briceni privind anularea actului de inspecție din 27 iulie 2016, anularea declarației vamale DV-2 și a declarației privind valoarea în vamă a mărfurilor, revizuirea modului de calculare a plăților după metoda nr.1, restituirea sumei încasate excedentar și încasarea prejudiciului nepatrimonial,

împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 06 iunie 2017, prin care a fost respins apelul declarat de Societatea Comercială „Linavan” Societate cu Răspundere Limitată și menținută hotărârea Judecătoriei Edineț, sediul Briceni din 30 ianuarie 2017,

c o n s t a t ă :

La 12 septembrie 2016, Societatea Comercială „Linavan” Societate cu Răspundere Limitată a formulat cerere în judecată în contradictoriu cu pîrîtul Biroului Vamal Briceni, solicitând anularea actului de inspecție din 27 iulie 2016, anularea declarației vamale DV-2 și a declarației privind valoarea în vamă a mărfurilor (tipizată DVV-2) cu menținerea declarației vamale DV-1 și a declarației privind valoarea în vamă a mărfurilor în varianta inițială (tipizată DVV-1); revizuirea modului de calculare a plăților vamale după metoda nr.1; restituirea sumei încasate excedentar; încasarea prejudiciului nepatrimonial și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea cererii a invocat că, la 27 iulie 2016 pentru trecerea frontierei a mărfii deținea pachetul de documente, care sunt obligatorii potrivit Ordinului Serviciului Vamal nr.01-1 din 04 ianuarie 2016, conform căruia a fost aprobată Lista actelor necesare la efectuarea controlului documentar și Notele explicative, executarea cărora s-a pus în sarcina șefilor Birourilor Vamale, ținut sub controlul Departamentului venituri și control vamal.

A relatat că, având calitatea de cumpărător a produsului lemnos, pentru trecerea frontierei a mărfii, deținea pachetul de documente format din: contract de vânzare-cumpărare nr.1/2016 din 04 ianuarie 2016; scrisoare de trăsură internațională, prevăzută de Convenția TIR din 1975 (capitolul II) și de Hotărârea nr.1806 din 25 noiembrie 1997 pentru aprobarea Regulamentului cu privire la modul de aplicare a Convenției vamale, relativ, la transportul internațional de mărfuri sub acoperirea carnetului TIR (Convenția TIR, 1975) 0181667 din 27 iulie 2016; factura comercială (invoice) nr.50 din 27 iulie 2016; declarația privind valoarea în vamă a mărfii din 27 iulie 2016; declarația vamală a țării de export nr.805180000/2016/001087 din 27 iulie 2016; declarația electronică nr.805180000/6/001087 din 27 iulie 2016; contract de vânzare – cumpărare specificație nr.50 din 27 iulie 2016; certificatul cheltuielilor de transport din 27 iulie 2016; certificatul htosanitar nr.60/18- 6010/BX-578093 din 27 iulie 2016; permis fitosanitar de carantină pentru importul (tranzit) product AP nr.0037362 din 20.05.2016; scrisori ale agenților economici oferta comercială din 19.04.2016 și prais-list din 19.04.2016; specificație nr.50 la contractul de vânzare cumpărare, scrisori ale agenților economici.

A explicat că, prezentându-se la Biroul Vamal Briceni cu încărcăturile lemnoase, cu depunerea inițial a declarației DVV-1 privind valoarea în vamă mărfii, însoțită de actele enumerate mai sus, prin care s-a confirmat corectitudinea declarației vamale.

A statuat că, în baza documentelor prezentate, Biroul Vamal Briceni urma să calculeze valoarea în vamă a mărfii după metoda nr.1 al Legii cu privire la tariful vamal, nr.1380 din 20.11.1997, ceea ce nu a fost făcut, încălcându - se vădit drepturile plătitorului vamal.

A indicat că, colaboratorul vamal, verificând corectitudinea declarației DVV-1, a menționat că, documentele prezentate nu sunt suficiente pentru calcularea valorii în vamă a mărfii și că sunt necesare careva acte suplimentare, pe care le-a indicat într-un document separat, conform art.7 din Legea cu privire la tariful vamal.

A relevat că, în mențiunile sale, organul vamal a indicat doar că, marfa prezintă risc de subevaluare fără a indica care risc s-a depistat: determinat sau potențial.

A stipulat că, colaboratorul vamal urma să cunoască faptul că, în cazul în care întemeiat suspectă o subevaluare a tranzacției de import, trebuie să întocmească un raport către șeful SVV cu sesizarea tranzacției de import perfectate și temeiul suspiciunii.

A reiterat că, organul vamal trebuia să calculeze valoarea în vamă a mărfii în baza informației pe care o prezintă plătitorul vamal și în baza informației pe care o deține organul vamal, adică, informația care se conține în Sistemul informațional ASCYIJDA World.

A mai menționat că, administrația Biroului Vamal nu a ținut cont de ordinul Serviciul Vamal nr.01-0 din 04 ianuarie 2016, ignorând total indicațiile organului ierarhic superior și încălcând legislația în vigoare, desfășurându-și în continuare activitatea sa după niște norme care sunt deja abrogate.

A explicat că, în materialele cauzei lipsește un raport către șeful SVV cu sesizarea tranzacției de import perfectate și a temeiului suspiciunii, condiție prevăzută de la pct.12 din Instrucțiunea cu privire la procedura verificării corectitudinii determinării valorii în vamă. Iar în Actul de inspecție întocmit nu sunt indicate actele necesare de a fi prezentate la verificarea corectitudinii determinării valorii în vamă și nu au fost respectate prevederile pct.23, 29 al Instrucțiunii cu privire la procedura verificării corectitudinii determinării valorii în vamă.

A indicat că, urma să completeze declarația tipizată DVV-1, care conține metoda nr.1 și nu DVV-2, care cuprinde metodele nr.2, 3, 4, 5, 6, pe care i-au dat-o spre completare colaboratorii Biroului Vamal Briceni, motivând, că nu dețin actele necesare. Metoda nr.1 este „Metoda de evaluare în baza valorii tranzacției cu marfa respectivă ori în baza prețului efectiv plătit sau care urmează a fi plătit”, și care se aplică în conformitate cu prevederile art.11 al Legii cu privire la tariful vamal, referitoare la determinarea valorii în vamă a mărfurilor introduse în conformitate cu tranzacțiile de comerț exterior de vânzare-cumpărare, având baza valorică.

A explicat că, în scopul simplificării și unificării evaluării vamale, metoda nr. 1 se aplică la determinarea în vamă a mărfurilor introduse în conformitate cu tranzacțiile condiționate valorice. La acest gen de tranzacții pot fi raportate diferite tranzacții de schimb, de exemplu, livrările barter și de compensare, livrările în contul garanției și livrările gratuite de mărfuri sub formă de donație, în cazul când în documentele corespunzătoare se indică evaluarea valorică a fiecăreia dintre mărfurile livrate în cadrul unei astfel de operațiuni. Această metodă poate fi aplicată și în cazurile în care este posibilă estimarea valorică a restricțiilor și condițiilor, care au influențat prețul tranzacției.

A statuat că, în rezultatul examinării declarației vamale Biroul Vamal Briceni a efectuat rectificări majorând valoarea plăților vamale, stabilind că, valoarea plăților vamale pentru marfa importată este alta, decât cea declarată de Societatea Comercială „Linavan” Societate cu Răspundere Limitată calculată după o altă metodă, decât cea prevăzută de art.11 Legii cu privire la tariful vamal. Odată cu declararea mărfii importate, a fost declarată valoarea acesteia în baza tranzacției și a prețului achitat.

A relevat că, Biroul Vamal Briceni, efectuând vămuirea lotului de marfa și verificând corectitudinea determinării de către declarant a valorii în vamă, a aplicat

eronat o altă metodă, în afară de cea stipulată la art.11 al Legii cu privire la tariful vamal.

A menționat că, nu este de acord cu mărimea plăților vamale calculate de către Biroul Vamal Briceni și că calculul plăților vamale raportate la suma declarată contravine Codului Vamal și Legii cu privire la tariful vamal, nr.1380 din 20.11.1997.

A invocat că, nu avea careva intenții de a ascunde careva date, acte, circumstanțe, declarându-le pe toate în conformitate cu legea și cu cerințele Biroului Vamal Briceni. Prin urmare, informațiile prezentate de către declarant erau veridice, complete și, cel mai important, asigurau confirmarea valorii în vamă anunțate.

A reiterat că, demersul expediat organului vamal în privința evaluării vamale sau contestarea deciziei/actului de inspecție adoptat de autoritatea vamală, nu l-a scutit de achitarea drepturilor de import, în conformitate cu evaluarea vamală efectuată. De aceea, a solicitat ca suma suplimentară achitată să-i fie restituită. Considerând, că prin acțiunile ilegale a Biroului Vamal Briceni, i-au fost lezate drepturile protejate de lege.

A solicitat anularea actului de inspecție din 27 iulie 2016, emis de către Biroul Vamal Briceni, în cazul importării mărfii lemnoase – CMR seria CR nr.01 81667; anularea declarației vamale DV-2 și a declarației privind valoarea în vamă a mărfurilor (tipizată DVV-2) cu menținerea declarației vamale DV-1 și a declarației vamale în varianta inițială (tipizată DVV- 1); obligarea Biroului Vamal Briceni de a revizui modul de calculare a plăților vamale pentru marfa lemnoasă importată la 27 iulie 2016 - CMR seria CR nr. 0181667, potrivit metodei nr.1 (art.11 Legii cu privire la tariful vamal metoda determinării valorii în vamă a mărfii în baza valorii tranzacției, respectiv în baza prețului efectiv plătit sau de plătit), din Legea cu privire la tariful vamal nr.1380 din 20 noiembrie 1997; încasarea sumei de 4.763,95 lei, ceea ce constituie diferența dintre sumele încasate conform DVV-1 și DVV -2, încasată excedentar la 27 iulie 2016 conform declarației privind valoarea în vamă a mărfurilor importate în valoare de 1.659,00 USD; încasarea sumei de 5000 lei ca echivalent bănesc pentru reparația prejudiciului nepatrimonial, cauzat prin acțiunile ilegale a pîrîtului; încasarea sumei de 5000 lei cu titlu de cheltuieli de asistență juridică și alte cheltuieli care vor interveni în cadrul examinării procesului.

Prin hotărârea judecătorei Edineț, sediul Briceni, din 30 ianuarie 2017, s-a respins cererea de chemare în instanța de contencios administrativ formulată de Societatea Comercială „Linavan” Societate cu Răspundere Limitată, or. Edineț, împotriva Biroului Vamal Briceni privind anularea actului de inspecție din 27 iulie 2016, anularea declarației vamale DV-2 și declarației privind valoarea în vamă a mărfurilor, revizuirea modului de calculare a plăților vamale după metoda nr.1, restituirea sumei încasate excedentar și încasarea prejudiciului nepatrimonial, ca fiind nefondată.

Prin decizia Curții de Apel Bălți din 06 iunie 2017 s-a respins apelul declarat de Societatea Comercială „Linavan” Societate cu Răspundere Limitată și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Edineț, sediul Briceni din 30 ianuarie 2017.

La 03 august 2017 Societatea Comercială „Linavan” Societate cu Răspundere Limitată a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei Curții de Apel Bălți din 06 iunie 2017 și a hotărârii Judecătoriei Edineț, sediul Briceni, din 30 ianuarie 2017, cu emiterea unei noi decizii prin care să fie admisă integral acțiunea.

În motivarea recursului a exprimat dezacordul cu decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, invocând că instanțele de judecată au apreciat greșit probele și înscrisurile administrate la caz, fapt ce a dus la aplicarea eronată a normelor de drept material.

În acest sens, susține că instanțele de judecată nu au elucidat pe deplin toate circumstanțele în raport cu argumentele și probele prezentate și au trecut în mod superficial asupra circumstanțelor pricinii, fără a da apreciere acestora în coraport cu normele de drept invocate ca fiind lezate.

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Potrivit materialelor cauzei rezultă că decizia Curții de Apel Bălți a fost pronunțată la 06 iunie 2017, expediată în adresa părților la 25 iulie 2017 (f.d 198), recepționată de recurent la 28 iulie 2017 (f.d 200).

Astfel, având în vedere că recursul declarat împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 06 iunie 2017 a fost depus la 03 august 2017, în conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, acesta se consideră declarat în termen.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2). Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele. Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85).

Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Societatea Comercială „Linavan” Societate cu Răspundere Limitată nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de Societatea Comercială „Linavan” Societate cu Răspundere Limitată se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecător

Tatiana Vieru

Judecători

Oleg Sternioală

Nicolae Craiu